

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 113.

37te Møde.

Løvedagen den 23de Marts.

(Fortf.)

Kierkegaard: Det er allerede af den ærede 4de Landstingsmand for Kjøbenhavn (Blekingberg) strax i Begyndelsen af denne Debat blevet gjort gjældende, at, efterat vi have faaet den Forsatning, som Danmark nu har faaet, den Grundlov og den Valglov, som er den nu bestaaende, kan der neppe være nogen Tvivl om, at det er en af de Sager, der allerførst ligge for, og maae tages for, at faae gjort en Forandring i Henseende til de Levninger af Hovretet, som endnu bestaae paa enkelte Steder i vort Fædreland. Og jeg skal her ikke trætte Forsamlingen med at ville udføre og gennemføre det videre. Jeg vil derimod blot tillade mig at pege hen til, hvad der er mig vitterligt fra mit eget Valg, denne Sag angaaende. Da der i Forfjor blev foresataget Valg til den grundlovgivende Rigsforsamling, da havde jeg ogsaa fremstillet mig for at blive valgt; og jeg udtalte mig da, som Tingens Natur medførte det, om en stor Mængde Landbosforhold, om hvilke Spørgsmaalene allerede dengang stærkt vare satte i Bevægelse, og udtalte mig saaledes, at det vistnok for en stor Deel blev Marsag i, at jeg ikke blev valgt. Ikke destomindre er jeg senere bleven valgt, tildeels af Valgere fra den samme Kreds, og det, saavidt jeg kan skjønne (ogsaa ifølge Uttringer, der i denne Henseende ere udgaaede fra mig selv til Valgerne) netop paa Grund af, at man holdt sig for overbevist om, at, hvad jeg kunde have været imod, før Grundloven var givet og før Valgloven var foreskrevet, det vilde stille sig ganske anderledes for mig fra det Dieblis af, da begge Dele havde fundet Sted, saa at altsaa de Samme, der tidligere stemte imod mig, meget godt kunde stemme for mig, naar de kun overhovedet vare

overbeviste om, at jeg var en ærlig Mand og en forstandig Mand, og derfor maatte forudsætte, at jeg baade vilde bona fide slutte mig til hvad der nu engang var steet og afgjort, og have Forstand nok til at indsee, hvad der var den nærmeste og nødvendigeste Consequens af de Forhold, som vare indtraadte, saa at jeg søgeligt vilde bidrage Alt, hvad der maatte staae i min Magt, til at disse Consequenser virkelig bleve gennemførte i Livet. Og dette er ogsaa ganske rigtig for mig Grunden til, at jeg ikke blot i denne Sag, men i adskillige af de store og vigtige Landbospørgsmaal, som maatte komme for, vil stemme paa en anden Maade, end jeg tidligere vilde have gjort. Men det er ikke den eneste, ei engang den vigtigste Grund til, at jeg vil stemme, som jeg vil, hvad det foreliggende Anliggende og Hovretets Afsløsning angaaer. Thi her har jeg endnu en anden, en langt stærkere Grund for mig, min Overbeviisning nemlig, at Hovretet, saaledes som det bestaaer, er i høi Grad, hvad der ogsaa her fra mange Sider er udtalt, demoraliserende. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig ved videre at udvise dette, da det vistnok er idetmindste en stor Deel af Forsamlingen bedre bekendt af egen Erfaring, end det kan være mig, hvorledes Sagen i saa Henseende gestalter sig. Jeg skal blot, da det derimod af den ærede 5te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Drsted) er blevet bemærket, at ogsaa den tilstgtede tvungne Afsløsning, almindeligviis turde fremfalde meget Amoralisft, tillade mig den Bemærkning, at der er stor Forskiel paa det Demoraliserende i et Forhold, der bestaaer fra Aar til Aar gennem Aarhundreder, og stadigt virker fordærveligt ind paa Almuens Sædelighed i det Hele, og det Demoraliserende, der kan foranlediges ved Agitationer i Anledning af den tilstgtede Forandring, som dog egentligen kun for 1 Aar eller et Par Aar, lidt meer eller lidt mindre,